Година V | Цариградъ 1871 Май 10 | Брой 19

МАКЕДОНІЯ ще излиза единъ пѫть на седмицѫтѫ, въ Сѫбота.

Цѣна предплатена за годинѫ 4 бѣлы меджидіета, а за шесть мѣсеца 2 и по-вишѣ както въ Цариградъ тукъ тѣй и на каждѣ по вѣнъ.

Единъ листъ има 2 гроша.

Писма не освободены отъ пощенскѫ плата и пѫрчѫванія за вѣстникъ не сѫдружени съ предплатѫтѫ не ся пріемѫтъ.

Всѣко пѫрчѫваніе и изисканіе, за есе що ся отнася до Македонія, ще ся отправя исключительно до редактора и издателя П. Р. СЛАВЕЙКОВА.

МАКЕДОНІЯ

Листъ за политикѫ и книжевность.

Подписка-та на спомоществованія-та става въ Цариградъ, въ Писалѫщето на вѣстника, находѫщо ся Озумъ Капія въ бѫкѫджіитѣ № 68, а до сѫ при отредены-тѣ настоятели, които отговарятъ за вѣстникъ-тъ.

Сѫбтіи и писма за общеполезны работы влистлвать ся безплатѫ, стигъ само да сѫ снабдены съ вѣрны подписы. За частны извѣстія плаща ся по гр. 2 за реда

На настоятелитѣ ся устѫпва по пет на сто отъ цѣнѫтѫ на спомоществованіятѫ като сѫберѫтъ отъ тѣ спомоществованія на горѣ и гы издѫлжатъ.

Право и Турція.

Ако и да ни ся е додѣяло и да ни ся изнѫкнѫлѫ вече прѣпирни и надхвашанія тѫзи, които кажи че никакѫвъ ползѫ не носятъ, принудены сѫмы и пакъ да ся пирамы и да отговарамы на таквызи закачкы и задѣвкы. Но тозь пѫть ный ще гледамы да бѫдемъ колко-то е възможно по-краткы и по-приорани отъ излишны распраны за маловажны работы.

Въ първый-тъ членъ отъ послѣдній брой на Право извѣстинтѣ негови поборници и писатели, кои-то най-напрѣдъ ни извѣстихѫ съставяніето и първото засѣданіе на комисіѫтѫ, които исполѣ искахѫ да скрыѫтъ сѫществованіе-то и, по-подирь пакъ искахѫ да го прѣдставятъ като безвредно и даже подзователно, е сегашный подирь, безъ да скрыѫтъ вече страхуваніята си, търсятъ исходъ какъ да ся отвѫтъ отъ отговорностьтѫ, която пада на тѣхъ, и съсъ всичкѫтѫ безочлявость която гы характеризува, извиватъ ся та казватъ: че ако бы нѣщо да стане пакость на ферманътъ, на туй нито Правителството ще е причината, ни Грьцкый-тъ Патріархъ, нито вѫнкашната политика, но оцѣзи които тѣ наричатъ *Партія-та на Македонія*! А доказателство за то-ва привождатъ че, кога-то еще излѣзалъ Царскый Фирманъ, непартизенствующитѣ тѫзи народни доброжелатели искали да ся избере Екзархъ, но дума-та имъ ся не послушала отъ комисаритѣ (партія-та на Македонія! и и послѣ, като дошли прѣдставители-тѣ, тѣзи промысливи хора пакъ искали да ся избере Екзархътъ, но сто че и прѣдставители-тѣ, ако и да отговорили че тѣхно-то желаніе было да ся избере часъ по напрѣдъ Иларіонъ, но задовили ся съ Уставътъ и тѣй работата за избираніето на Екзарха, останѫла на задъ. Заключеніето прочее излѣзва ясно та явно, че ако стане нѣщо пакость всичкы другы ся криви и комисари и прѣдставители, освѣнъ единъ само человѣкъ и че неизбираніето на този безгрѣшенъ и непогрѣшимъ человѣкъ за екзархъ може да струпа много еще злочестины врьзъ главатѫ на Българскый народъ! Не тѣй ли?

Читателитѣ виждатъ тука твърдѣ ясно голѣмото искуство на писателитѣ въ Право [illegible] ся ползуватъ отъ всичко само за едно което имать за цѣль. Тѣ виждатъ и исповѣдватъ даже че правдины-тѣ на цѣлый народъ бѣдствуватъ, но като и тѣй единственната тѣхна цѣль не е изгубена, тѣ оставятъ на страна всичко друго и гледатъ само какъ и чрезъ това да оздравятъ за себе си онова което тѣ трѣба да спечелятъ, и за туй като стоварятъ всичкы погрѣшкы врьзъ другитѣ, тѣмъ и приписватъ всичкы непріятности и затрудненія които бы ся случили за напрѣдъ въ въпросътъ ни. И тѣй, като непледисватъ за себе си единъ братетъ за прозорливость, вѣрватъ че ангажируватъ така и екзархеството за свойтѣ обожаемъ, което е всичкого имъ стрѣмленіе и желаніе и въ което тѣ заключаватъ всичкѫтѫ сполукѫ и сигурность на народнитѣ правдины. Но забрачитѣ, хитритѣ своекорыстницы, че вѫнъ отъ тѣхны-тѣ съображенія за народътъ да прѣдставя най-напрѣдъ въпросъ: дали на утрѣшный день слѣдъ издаваніето на Ц. Фирманъ В. Порта ще ни дозволи да изберемъ Екзархъ, и да ли нѣщеше да употрѣби и тамъ своіѫтѫ политикѫ на въздѣржаніе и заморазяваніе изтогазъ когато грьцитѣ не можахѫ еще да вѣрватъ очи-тѣ си че българитѣ сѫ добили Фирманъ и когато патріархътъ неможаше да ся побере въ кожѫ-тѫ си? До колкото ни е позната политика-та на В. Везиръ да ли не бѣ сигурно че щѣше да ни ся даде внезапното избираніе на Екзархъ? Но нека прѣдположимъ че отъ неіѫ страна можаше да бѫдемъ сигурны и можоше да ни ся даде незабавно дозволеніе, не слѣдуваше ли пакъ и слѣдъ това въпросътъ какъ трѣбаще да си изберемъ Екзархъ и по кой начинъ? и като го изберяхмы какъ щѣхмы подъ неговытѫ власть да правимъ Уставъ, съ който да го ограничавамы, или който да е противенъ на неговытѣ своеволія и произволы? какъ щѣхмы да склонимъ владыцитѣ да пріематъ по-свободны наредбы, когато тѣ нѣмахѫ вече причинѫ да ся показватъ ревностны и свободолюбивы, непитающе надѣждитѫ да ся избиратъ за Екзархъ?

Ный казахмы и ни всичкы признаватъ че нашата Екзархія не може да ни бѫде полезна освѣнъ ако е добрѣ устроена, бываше ли прочее безъ никакво устроеніе да ся затичемъ да ѭ въвремъ въ рѫцѣтѣ на единъ властолюбивъ калугеръ, когато нѣмахмы никакры причины да ся боимъ отъ нищо за ферманътъ? Ако бѣхмы турнѫли Екзархъ и послѣ да правимъ Уставъ то щѣше да бѫде една работа достойна за Абдиритѣ и щѣше да е ни по-малко ни по-много отъ едно прѣдприятіе каквото бы было ако единъ народъ прибързаше да си избере и постави императоръ съ когото да разсѫжда какъ да ся устрои за него республикѫ. Естественно бѣше прочее да ся направи Уставъ-тъ че тогазъ да ся избере споредъ него Екзархътъ.

Освѣнъ това, писатели-тѣ въ Право казватъ еще че това избираніе на Екзарха могло да стане пакъ и когато дошли прѣдставителитѣ, което ще каже че до тогазъ не е была станѫла никаква погрѣшка, понеже комисаритѣ (партія-та на Македонія?) прѣдаваше на прѣдставителитѣ начертаніето на Уставътъ и фирманътъ въ такыва еще сгодны обстоятелства като да ся намирахѫ на утрѣшнійтъ день отъ появеніето на фирманътъ.

И тѣй когато писатели-тѣ въ Право сами опровергаватъ обвиненія-та, които правятъ врьзъ партіѫ-тѫ на Македонія, която споредъ тѣхъ състои отъ комисаритѣ, остова да видимъ да ли прѣдставителитѣ сѫ сгрѣшили дѣто, споредъ тѣхното прѣдложеніе, не прегледахѫ *на двѣ ни три* начертаніето на Уставътъ за да избѣгнѫтъ два мѣсеца по-напрѣдъ Екзархъ. Споредъ насъ отъ страна на прѣдставителитѣ нѣма да е найправена въ това никаква погрѣшка. Българскый народъ като е и днесь истый-тъ който бѣше и вчера, и Правителство-то като е и то и днесь истото което бѣше и вчера, отъ гдѣ може да ся даде сакатлѫкъ на фирманътъ? Таквазъ повѣрда ако бы дошла явно о че тя нѣмаше да дойде отъ бывшитѣ комисари ни отъ прѣдставителитѣ, а още по-малко отъ партіѫтѫ на Македонія, но ще дойде и дошла е предизвыкана отъ расположенія-та на тѣзи които съставятъ партіѫ-тѫ на Право. А усилія-та които виждамы да правятъ тѣхнытѣ клиенты писатели да искаратъ отговорны другы нѣкои за грѣхове които тѣ самы вѣршатъ, не сѫ освѣнъ одиранія какъ да замажѫтъ очи-тѣ на свѣтъ-тъ и да докаратъ тѣй, щото да прѣпоржчатъ себе си за прозорливи и прѣдосмотрителны ужь! Но страхуваніята които показватъ днесь и които искахѫ вчера да потулятъ изобличаватъ не чистѫ-тѫ имъ совѣсть, и доказватъ осязателно, че ако има да е станѫло погрѣшка по-голѣмата отговорность за неіѫ лежи на тѣхъ, защото за постиганіе на цѣлѫтѫ си тѣхнытѣ патрони вѣрвѫхѫ прѣзъ кривы пѫтеки и всичкы работихѫ всякакъ да размѫтатъ водѫтѫ за да хванѫтъ тѣ шарапчето.

На това ще приложимъ да кажемъ собственно за Македонія че тя никога нито е искала нито е прѣдлагала да ся прогѫка народното ни дѣло когато е было възможно да ся свѣрши то по скоро и по-оврѣме, и тѣй за да ни окриватъ трѣба да покажѫтъ кога и дѣ сѫмы сторили ный този грѣхъ; инакъ тѣ сѫ инозевири и навѣтници.

Върху горнѫтѫ расправѫ посестрима *Турція* гледамы да пѣе другѫ единѫ пѣсень. Тя казва че съ голѣмо прискрьбіе видѣла събратіята ѝ да распрьскватъ лѫжливы слухове, съ които искали да заподозратъ искренностьтѫ на Правителство-то. Наистинѫ отъ своѫтѫ точкѫ на зрѣніе Турція има право. Цензоритѣ на вѣстницитѣ все така достигатъ да виждатъ въ всякѫ думѫ нападеніе врьзъ Правителството! Нѣмало никакѫвъ комисіѫ, никакво спогожденіе, всичко това было лѫжа и ред. на Турція (зрялъ че събратіята му лѫкали! Нашійсъ събратъ въ неумолимѫтѫ си логикѫ неслушалъ прикаскы и непознавалъ, освѣнъ фактове. Но тутакси самъ той ни казва че Правителството съ своитѣ чиновници Българи и Грьци ся трудило *да расправи нѣкои точкы* които установлява Фирманътъ.

Ный пытамы не Г-на редактора но читателитѣ: това събираніе на Грьцы и Българи, речи го комисія, или спогожденіе, или расправа, или каквото и да е, това нѣщо не е ли единъ фактъ? Този фактъ не быде ли толкозъ лѫги изѣстенъ въ градътъ отъ всичкы почти Френскы, Турскы и Грьцкы вѣстницы кои-то ный приведохмы? Тогазъ прочее дѣ остава строгата логыка на нашійтѣ събратъ, който отъ единѫ страна исповѣдва самъ че това нѣщо станѫло, а отъ другѫ казува че съ прискрьбіе видѣлъ събратія та си да распрьскватъ лѫжливы слухове че станѫло таквозъ и таквозъ нѣщо?!

Слѣдъ това Турція както и Право гади народнытѣ прѣдставители защо първата имъ рабога не была да избѫгнѫтъ Екзархъ и защо сѫ ся заловили да ся каратъ като вѣстницитѣ. Тѣзи были грѣшкытѣ за които сѫмы нѣмали еще Екзархъ. Ный виждамы и въ двата вѣстника сѫщото нетьрпѣніе за да ся избере Екзархъ, като да е стъкваніето на Екзарха всичко онова което е търсилъ и за което ся е борилъ и страдалъ Българскыйтъ народъ, и като да е той — Екзархътъ единственыйтъ поборникъ, защитникъ и поручитель на придобытитѣ правдини на народа — народната воля, императорскый фирманъ и Уставътъ сѫ нищо прѣдъ него!

Нашитѣ събратія забравятъ че ный сѫмы имали не Екзархъ подъ вѣдомството на Цариградскый Патріархъ, но патріарсы съвършено независимы отъ него и че тѣ самы сѫ потъпкали правдинытѣ на народътъ и сѫ гы прѣдали въ рѫцѣтѣ на противницытѣ ни, забравятъ и много другы обстоятелства но искатъ да отдадѫтъ кривицѫтѫ за нѣкои несполукы на обстоятелство, което ни най-малко неможе да служи за причинѫ. Страхуваніето за напърбеніе на дадеными ни правдины чрезъ фирманътъ оправдаватъ тѣ съ по побързаното избираніе на Екзархъ, за което и гадатъ комисари и прѣдставители еще и никога не съгласиѫтѫ съ тѣхъ Македонія! защо? Защото тѣй ся иска на единътъ, а на другыйтъ това е полезно. Защото първыйтъ не ще да знае за нищо друго, освѣнъ кой ще стане Екзархъ и какъ по-скоро да стане; а другыйтъ търси какъ да избѣгне да не кажа правото, за и двамата ся срѣщатъ въ обвиненіе на невиновытѣ, като отдаватъ не сполукытѣ на народътъ на собственыйтѣ му погрѣшкы! По този тѣй неправедно осѫжданый въ лицето на прѣдставителитѣ си народъ е испълнилъ совѣстно всичкы-тѣ си по тѫзи часть длъжности, той не е останѫлъ на задъ отъ нищо което ся е изисквало отъ него за сполукѫтѫ на въпросътъ му, на ли не е побързалъ да избере Екзархъ когото иска *Право*, той е споредъ него кривъ за несполукѫтѫ си; на ли не ся покорява безропотно на онѣзи които искатъ да го волятъ дѣто той не ще, споредъ Турція, той е виноватъ за онова което тѣ вѣршатъ! Това поведеніе на нашитѣ събратія спрямо народътъ не е никакъ великодушно, и съвсѣмъ е недостойно за служенето имъ. Не е ли врѣме вече и за насъ да говоримъ като человѣцы съ характеръ и като истинны и вѣрны служители на този народъ на който хлѣбътъ ядемъ?

Настоящій вѣкъ.

Великата идея за человѣчностьта, за значеніето на человѣка, само като е и защото е человѣкъ, ся распростира тихичко, но постоянно. Дору и най-ниститѣ части отъ обществото ся посѣщаватъ съ щастливи балнуванія за по-добро положеніе въ свѣта, отъ колкото това въ което ся нахождатъ, всѣки ся безпокои и грижи за да достигне назначеніето си. Высоката доктрина, че всяко человѣческо създаніе трѣба да има средствата за самоусъвършенствованіе, за напрѣдъкъ въ науката и добродѣтельта, за достиганіе въ по-съвършено здравіе, покой и щастіе; за употрѣбеніета на способноститѣ и желаніята си като человѣкъ, всичко това полека но навѣрно пристѫпва да заема длъжното си мѣсто, като една отъ най-високитѣ общественны истины, че свѣтътъ е за всичкы, а не само за нѣколцина, че обществото трѣба да си има грижата за всичко и за всѣкого; че никой человѣкъ непогынва освѣнъ отъ своя вина; че главното значеніе и първата цѣль на управленіето е да покрыва съ щита си правдата на всичкы. — Тѣзи прѣдложенія постепенно ся обрьщатъ въ аксіомы, и тѣхното вліяніе ся распростира и обрьща постепенно въ всичкитѣ отрасли на живота.

Настоящія вѣкъ.

Въ тѣзи краткы думи какъвъ свѣтъ отъ мысли ся обѣма! какво безгранично движеніе! колко радости и печали! колко надѣжды и отчаанія! какви вѣра и съмнѣніе! какви скрышни печали и открыти стенанія! какви моти сблъсквания и какви тьмны политическы кроежи! каквы частны и общи революціи! Въ вѣка прѣзъ който мнозина отъ насъ сѫ прѣмнѫли колко трѣпове сѫ ся расклатили! колко сърдца сѫ ся расплакали! колко хиляды сѫ ся потрѣпали и колко милиони сѫ ся погубили отъ тѣхнытѣ подобни, колко сѫ вече загынѫли и колко падатъ и загиватъ днесь! Но колко и человѣколюбиви чувства сѫ подигнѫли тѣ отъ нечувствителното имъ самодоволство, и сѫ гы подбудили да олегчѫтъ страданіята на оскаяното человѣчество!

Съвременно съ тѣзи нещастія колко великолѣпни прѣдпріятія сѫ ся положили на дѣло! колко нови области сѫ ся спечелили за науката! колко права и свободности сѫ ся придобили за народытѣ! Голѣма честь е дѣто живѣймы въ единъ вѣкъ толкози живъ, толкози напрѣгнѫтъ и толкози богатъ на приключенія! Този вѣкъ никога нѣма да ся забрави. Подбудителныйтъ и насьрдителный неговъ гласъ никога нѣма да загыне. Неговото впечатленіе върху исторіѫтѫ никога нѣма да ся изгладе.

Посрѣдъ всичкитѣ другы приключенія и събытія американската революція, първото открыто тържественно заявеніе на правата на человѣка, и френската революція, онази вулканическа сила, която съ извѣрженіето си разтрьси земѫтѫ до основаніе, и днешнія Френско-Прусски

бой, той прѣобѣрна всичкія ходъ на политическый горизонтъ въ Европа и доказа за това за което никой не бѣ бѣлувалъ, всичкы тѣзи грандіозны сѣбытія не ще надѣвать никога отъ человѣческый умъ. И върху тозн вѣкъ, навѣрно, нощьта ще распрьсне своето тьмно було съ теченіето на врѣмето, но прѣзъ облацитѣ на тази нощь три образа вѣчни ще са сѣзирятъ: Вашингтонъ, Наполеонъ и Бисмаркъ. Единый илюстнзъ, свѣтлъ и незаходима звѣзда, вторайтъ бушнъ метеоръ, който изгрѣва, произвожда страхъ и трепетъ — и залязва безъ слѣдъ, а третійтъ дълбокъ мьслитель, който полага на дѣло това което генія на единъ великъ народъ е отъ край прокобнѣ.

Друго едно и съ другы видъ славно ние ще прѣводе до край, това ние е Франклинъ, и пращата която сякыя грьмъть отъ небесата, ще ся гледа да лети въ облацитѣ и прѣзъ най-отдалеченото потойство, когато гродьтъ въ който тозн великъ мьжъ са е родилъ може да е обрьнатъ въ прахъ. Нѣщо друго много по-главно е въ вѣка въ който живѣйтъ даже по-важно и отъ най-значеннытѣ мьжье, това е появленіето на новата сила въ свѣта, появленіето на множество человѣци на туй поприще на което довынѣ твърдѣ малцина сѣ единъ могли да извьрширтъ тѣхнытѣ службы.

Туй явленіе ще трае во вѣкы. Отъ настоящето какво ще може да прѣкинѣе по-подьлго? Може бы туй на което нынѣ сега не обрьщаны никакво вниманіе. Славата на единъ вѣкъ по-често быва скрыта отъ него самого. Може бы нѣкоя дума е произнесена въ яшие врѣме, което нынѣ даже не смы съзволили да чуѣмы, но както ще расте и ще ся увеличава и ще распространява свѣтлина прѣзъ всичкытѣ вѣкове.

Възможно е щото нѣкой скрытъ мьслитель изпонежду ни ся труди и работи въ кабинета си, дѣлото на когото може да прѣизлия всичкый свѣтъ съ славѣ. Възможно е да ся тая въ незьлъта на народа нѣкой прѣобразователь, който да прѣобрази церквето и господарствата, и който ще отвори новъ пѣть за человѣческый умъ, като подпаси человѣческата душа съ нови надѣжды и прѣдпріятія. Какво друго може прѣжде този вѣкъ? Това за което той е най-малко мьслилъ по което живѣе у насъ всяща ни; — Азъ разбирамъ душата, безсмьртнытѣ духъ, който съставлява дѣйствително человѣка.

Всичкитѣ вѣкове не сѣ друго освѣнъ негови проявленія, а той е най-великъ отъ всичко. Не трѣба да мьслимъ, при сѣзерцанието на обширнытѣ движенія отъ прѣди и днесь, че нынѣ смы нищо. Азъ повтарямъ: нынѣ смы по-голѣми отъ всичкы. Но нѣй трѣба да прѣжнѣйтѣ нашійтѣ вѣкъ, да го изслѣдуваны и разберемъ добрѣ и да рѣшимъ слѣдѣтѣ му. При всичко туй обаче, нѣй още смы заобиколени съ мракъ. Кой може да прѣдвиди слѣдствіята на днешнійтъ мракъ? Кой може да пророкува що нѣ чака за напрѣдь? Отцу всѣхъ вѣковъ азъ вричамъ това бѣдуще съ смиреніе но пакъ дьрзновеніе и неподвижна надѣждѣ и всеупованіе. П. В. Г.

Силата на Турціія

За добрѣ намѣриихмы да приведемъ въ сѣтлоевѣтѣ на листѣтѣ сѣ настоящій члена зета отъ Kyrie d' Oriінъ за да покажемъ на читателитѣ сѣ какъ мьслятъ и пишатъ за насъ по-чуждитѣ отъ нашитѣ жители Османіія.

«Христіянскытѣ народоизселенія сѣ по-малко расширяваты отъ онѣзи на Азиатска Турціія, но тѣ сѣ доста разлѣени чрезъ Балканытѣ и чрѣзъ много градове и сега дѣто мусулманытѣ сѣ повече. Послѣ, тѣ вньтъ отъ единъ ся страна Понаньтѣ, а отъ другаѣ, товрѣдъ почитаемата масса на Гегетѣ въ Албаніія.

Истина е, че, въ Дуновскый вилаетъ, Българытѣ образуватъ едно многобройно и сгѣстено народоизселеніе, но страната не е стрѣвна както Черна-гора и Критъ; напротивъ, та е на всякадѣ отворена на комуникаціятѣ, и жителитѣ не бы могли да помислятъ за изобутуваніе сѣ нѣкаква надѣжда за успѣхъ.

Отъ другѣ страна, трѣба да забѣлѣжимъ че Христіянытѣ на Европейска Турціія принадлежатъ на разны поколѣнія и религіи: тѣ сѣ дѣлятъ на Българы, Власы, Романи, Пелазгены, Католицы 1), Евреи.

Българската исторія представя три династіія: 1-во Династіята на Дуло, 20) които въ 970 послѣ Р. Х. сѣ уничтожи отъ Русытѣ управляемы отъ тѣхнытѣ князь Святослава и съюзницы на грьцытѣ. Този князь накара да мибійтъ на колове въ Филибе 20,000 Българы (!)

2-ро Династіята на Шишмена, на когото нито е Турско и значи *Шилмѣ* 21), династія която въ 1016 сѣ разори сѣвсѣ отъ Русытѣ и грьцытѣ, управляеми отъ Василія Българоубійца, Царградскый Императоръ, и съюзника на Русския князь Владиміръ. Василій истреби много Българы и накара да небодатъ очитѣ на 15000 робы като запази но сто душы отъ тѣзи злополастны, по единъ подачь, на когото бѣше оставилъ едно око.

3-то Династіята на Азена или Зева, 22) титла твърдѣ стара и сега забравена отъ сичкытѣ народоведы на *Кавсъ* (кысѣ), отъ когото, мьслятъ че произхожда и славната оттоманска династія. Да забѣлѣжимъ че, когато Турцытѣ завзѣдѣха при Рожентѣ, Румеліія, тѣ твърдѣ малко въспротивѣха сѣтшаахъ у Българитѣ: А оттога тѣзи посѣдьнитѣ стаяхъ твърдѣ вѣрны подвинцы на Османовытѣ династіія. Можемъ да бѣдемъ увѣрены че, Българитѣ като не сѣ ся опитвали да ся възбунуваятъ подъ тиранническото управленіе на *Дередѣйоветѣ*, нѣма да поискатъ да ся подигнатъ подъ управленіето на *Танзиматѣ*.

Нѣма страхъ че Българитѣ ще ся съединятъ съ грьцытѣ; защото тѣзи посѣдьнитѣ никога нѣмогатъ спечели симпатіятѣ ни, попричина дѣто, като сѣ имали въ рѣцѣтѣ си религіозныятѣ и гражданска *сила* на православіето, тѣ твърдѣ много врѣме сѣ тьгнѣтвали

Българитѣ обычатъ да повели Сьрбитѣ?

Исторіята ни научава че едно врѣме тѣ сѣ имали понежду си дьлгы и кръвны войны; и знайно е, че оттогава никогажде но е владѣла между Българитѣ и Сьрбитѣ жива любовь.

Кланятъ ся въмъ Русытѣ? Ученитѣ Българы знаятъ че Русытѣ сѣ станали два пьти причина на разорението на тѣхнытѣ народъ. Това ни кара да вѣрваны че Българскый-тъ народъ нѣма да сѣ остави тъй лесно да го заблудятъ, и най-паче отъ когато тѣхното административно раздѣленіе отъ грьцкытѣ патриархіія сѣ е подтвьрдило отъ Высокитѣ Порта. А вѣрностьта на този народъ бы се още повече увѣчила, ако познавахмѣ исторіята си 23), за зла честь, въ тѣхнытѣ страны сѣ сѣ распрьснали даромъ книгы, които сѣ лъжи и сѣ нѣлѣрвни ласкателства, (24 и много отъ сиянѣшнитѣ въ сѣ изтѣлѣе отъ одесскытѣ семеиріи. 25) Истина е че тѣ сега сѣ пиятъ едни семинаріія въ Тьрново 26), но панслависката пропаганда, която е твърдѣ дѣятелна, мачи ся да вмѣкне страны идеи въ новаждно въспитаніе; това, което никой пьть нѣма да ся случава, ако правительството поногне въ усилията на по ученитѣ Българы.

Нужно бы было, спорелъ насъ, да ся основа въ Цариградъ единъ постоянъ комитетъ, съставенъ отъ Българскы спасители и отъ нѣкои учены позаци, който да позаваяхъ основно Българскытѣ *Хроники*. Този комитетъ ще е задлженъ да сѣчинява на Българскы пьрвоначални историческы книги и другы сѣчиненія за въспитаніето на Българскыя народъ. *)

Съ една речь, отъ Правительството зависи да привьрже Българытѣ сѣ душы и тѣло на Отоманската имперіія; видно е колко сила ще придобые отъ това тая послѣдняя.

*) За да ся почне тѣзи правительството да предложи нѣкои цѣни за най добрата пьрвоначална Българска исторія, на Българскый языкъ.

Може бы това предложеніе въ приложеніето си въ дѣйствіе да не бѣде безполезно, но както и да е то вся ще или страностьта си въ новизнѣтѣ дѣто едно правительство да сѣчинява исторіятѣ на единъ подчинѣнъ нему народъ. Р.

1) Писателитѣ за по-повече по-точно раздѣленіе въ поколѣнія и религіозности въ Европейска Турція

туря подраздѣленіе между Католицы и Православни, които сѣ все едно и то; ако ли позъ имало Католицы той разбира нарицанѣтѣ нѣкога сѣ Уніяты, трѣба да ну сѣ забѣлѣжи че тѣ не заплакъ корень и не сѣ намѣрватъ освѣнъ нѣсколко заглавіія въ четвери които не имаятъ свѣтъ. Р.

2) Нѣкарѣнѣ доста почвално, стига само това що ся е писано да не бѣде поторение що такъвъ печатанъ вечѣ забѣлѣжили.

3) Или такъвъ едно мнѣніе, не ни много другы доводы отъ достоупнѣнѣтѣ критицы и изслѣдованія, които доказаватъ по-другу за произхождѣнѣто на Българитѣ и това враги да свѣтрѣнѣ тоя въпросъ какъ не рѣшенъ еще.

4) По това завиждаваны че писателитѣ е Турчинъ, що и да сѣ показа на много мѣста като да е Полякъ, или да е черпилъ свѣдѣнія отъ подлежащы изворы и раскази.

5) Нѣй непознинъ въ Българскаѣ исторія такъвъ нѣмо и незнаемъ отъ дѣ-го е изрѣвнѣ писателъ, но и тъй както то имѣлемы историческо пькъ може да ся подразумѣвать у него корениѣтѣ на славенскытѣ дуни гьрдъ и гьрдмъ, както повзала и Българското имѣ Гьрди или Гьрдій. Това сашото може да ся каже и за имѣто Брулъ че и въ него ся съдьржа Славенского Гьрдъ и Грьмъ и по недостаточеностьта на грьцкатѣ и Латинска азбука Курулъ и Крулъ.

6) И такъвъ нѣй непознинъ въ Българскаѣта Исторія, въ новитѣ Българскы имена или сказено имѣто Сьлто, но нѣй мьслимъ то да имѣ нѣшко прѣносъ, а Сьлтъ много прилича да е Цьлтъ.

7) Блинъ се виждѣ да е опазѣто Бѣлинъ отъ бой и бѣлъ, но и Бѣлинъ може да бѣдо твърдѣ правдо отъ Бѣлъ.

8) Шишмѣ не е мье по прѣкоръ, или произлѣзе и произхождѣнѣто на произлѣзѣтѣ както и на сѣмитѣ имена дѣже не сѣ ужа за доказѣтелство. Особѣнъ тоя произлѣзѣто Шишмѣ сѣ имѣ въ Българскаѣта Исторія твърдѣ ясно, когато нѣмо нѣчаква всякой звукъ както може да ся зѣне като отъ прѣдсѣдьшъ чуѣнъ елементъ и може да сѣ свѣтрѣ като позвѣнѣ сѣврѣмѣно, той знѣ отъ всѣки обстоятелства принесено.

9) Ирникъ нѣмѣ непознинъ въ Българскаѣта Исторія. Тъй и Милинъ, послѣдѣнѣто обаче може да ся произведе отъ славенскый корень.

10) Токъ е то нѣгли подрьшено отъ срѣщанѣто въ Исторіята и славенѣто и да дѣсѣ имѣ Цоко и Цокъ, на което славенѣто произхождѣнѣ е неоспорѣмо, при всѣмо че нѣмо да ся показѣ корень отъ който имѣнѣо произходѣ.

11) Джигъ е такъвдо непознинъ да сѣ срѣщанъ въ Б. Исторія, но пак го ако то твърдѣ добрѣ може да ся произведе отъ Жигъ и, както са срѣщѣ и въ славенскытѣ и до днесь Бѣл. имена Жигъ и Жиж.

12) Имѣто Дѣлинъ го нѣма въ Българскаѣта Исторія, но то е чисто славенско произхождѣнѣ, както свидѣтелствуватъ славенытѣ и днесь имена Дѣлинъ и Дѣлѣко.

13) Бѣлъ, това ако поси то и до днесь, бѣлъ-ръ, бѣлъ-ръ, бѣлъ-ръ, но то произхожда отъ славенскѣ бѣлій т. е. по-голѣмъ отъ кого е стоящо сашо тъй и по-новото названіѣ голѣмецъ и голѣмци.

14) Нѣй разбираны тѣзи думи Нѣчъ-Бѣлъ, и кѣто значи бѣлѣрѣ — свѣтлинъ, отъ нѣчъ-свѣтѣ.

15) Кюнъ, за това названіѣ незнаемъ що да кѣмемъ, но нѣмъ ся чиѣли що стодно да ся произхожда отъ Турского кюнъ кюнъ, знѣтно нѣмѣмамы въ Татарскѣ словоизнаждѣнѣто другы такъвы примѣры. Обоснѣнѣто е на нѣсто да покажа нѣкои практическитѣ и свойственѣ новѣтѣ на Българскый (славенскый) языкъ, което можа да ся вѣдѣ съ безбрѣйни примѣры както въ собственѣтѣ имѣно тъй и въ другы названіѣ.

16) Такъвъ е тъй чудѣнъ по Тарканъ и Тарканъ сѣмъ срѣщанъ въ Бѣлг. Исторія и съ почѣнъ и нѣй статистикѣ не тъй само кѣто турско или татарско, но описѣй обаче едно обстоятелство що произлѣзѣ до селинъ имѣнъ за произхождѣнѣтѣ му. Близу до Тьрново имѣ и днесь съществующѣ единъ дребенъ, който са викѣ да е бѣдѣ имѣнѣ сѣ голѣмъ имѣ, то имѣто са пада отъ какъвъ турскѣ имѣнѣ. Българытѣ и днесь нарѣкатъ тѣзи дребенъ Трошанъ а както забѣлѣжихъ турцытѣ го нарѣчатъ Тарханъ, тъй забѣлѣжи добрѣ нѣмѣнѣтѣ ни въ нѣкоѣ статистикѣ Българскѣ имена Трошанъ и Трошани Трошанъ ако дѣсѣ мьслимъ Тарханъ да не е другѣ освѣнъ Трошанъ, и нѣкоѣ повечѣ защото кѣто позвѣнѣ Тарханъ да нѣмѣ нѣкакво зависѣнѣ на турскѣ или татарскѣ, измѣрваѣнѣ статистическѣ сѣ чинятъ цѣлѣнѣ на Българскѣто Трошанъ и Трошани.

17) Хаканъ какъвто можѣ да ся произведѣ отъ турскѣто хакъ, [хрвада] толкова можѣ да ся произведѣ и отъ Българского такъвъ т. е. бакъвинъ, бѣнъ, новозвѣнъ.

18) Това като единъ обичай въ употрѣбѣнѣ и отъ другѣ отъ славенѣ народы, не служи за доказѣтелство на произхождѣнѣ. Нѣй нѣмамы у сѣмитѣ турцы сѣдѣ прѣвзѣмѣнѣто на Българѣ, уносѣ имѣто Българскѣ обичаи и названіѣ не чинѣ.

Азъ що кажѣ, измоходомъ, нѣколко думы за Българитѣ, за които много забѣлѣжѣнія сѣ ся почитѣли 2)

Спорелъ нѣй учѣнитѣ Русскы историцы, както Гилсерлинга и Кервазина, Българитѣ сѣ Арасены Турцы 3), които сѣдѣлъ едно дѣлго врѣмѣнѣ между Волга и Уралъ, заняждѣнѣтѣ въ 8-й вѣкъ, спорелъ Христіянскатѣ ера, при Римляненѣ, почти нѣзо Русѣи и Морѣ. Понѣже въ онѣзи епохѣ Славенскѣйтѣ языкъ сѣ е говорилъ въ всичкытѣ Русѣійскы сѣлы, но сѣмо отъ земледѣлцытѣ Славены, но и отъ тѣхнытѣ господары — отъ стѣрото тракійско и Етраййско пѣтѣе, Българытѣ забраняхмы языка си и усвоихмѣ славенскытѣ, отъ тогазѣ, когато, като ся покрастихмѣ, тѣ врѣмѣ Евангелѣто прѣведено на Славенски. Това произхождѣніе на языка не трѣба да мы очудва, защото, и нашытѣ Турцы 4), които не обитаватъ Критъ освѣнъ отъ триста годины насамѣ, говорятъ днесь само грьцкы. Българитѣ прѣди да ся покрастѣтъ, имахѣ собственѣ имена Турсены, както на примѣръ *Курдъ* 5), *Кубрумъ*, *Салгъ* 6), *Болгъ* 7), *Шишмѣнъ*, 8). *Ирникъ*, *Минкъ* 9), *Токъ* 10), *Джигитъ*, 11), *Дѣлинъ* 12), и пр. Българското благородѣо носѣнѣ имѣто *Болъ* 13), а благородѣнѣтѣ отъ Царскѣ дворъ ся нарѣчѣхѣ *Нѣчъ-болъ*, 14) Тѣхнѣйтѣ гавенѣ новнѣчѣнѣ имѣнѣ титлѣтѣ *Кавканъ*; 15 провинцѣйлытѣ управителѣ—*Такъванъ* 16), *Хаканъ* 17), и кѣрвалѣ е носѣтѣ народѣ имѣ, както знѣмъ за тѣхнѣто достоинство, какѣвы опашкы, както и татарытѣ. 18)

Българытѣ жиѣвѣхѣ въ съглѣсіе съ другытѣ турскы поколѣнія на *Кумаиытѣ* и на *Беджиланкымъ* 19) и тѣ бѣхѣ непрѣятелѣ на Българытѣ, на Русситѣ, на Сьрбитѣ, и даже на Мадѣярытѣ; въ тѣхнѣтѣ битвы тѣ убихѣ на грьцытѣ Императора Никифора, а на Французытѣ Императора и Цѣра Конрада дѣо Монтферрата.

Българската исторія представя три династіія: 1-во Династіята на Дуло, 20) които въ 970 послѣ Р. Х. сѣ уничтожи отъ Русытѣ управляемы отъ тѣхнытѣ князь Святослава и съюзницы на грьцытѣ. Този князь накара да мибійтъ на колове въ Филибе 20,000 Българы (!)

2-ро Династіята на Шишмена, на когото нито е Турско и значи *Шилмѣ* 21), династія която въ 1016 сѣ разори сѣвсѣ отъ Русытѣ и грьцытѣ, управляеми отъ Василія Българоубійца, Царградскый Императоръ, и съюзника на Русския князь Владиміръ. Василій истреби много Българы и накара да небодатъ очитѣ на 15000 робы като запази но сто душы отъ тѣзи злополастны, по единъ подачь, на когото бѣше оставилъ едно око.

3-то Династіята на Азена или Зева, 22) титла твърдѣ стара и сега забравена отъ сичкытѣ народоведы на *Кавсъ* (кысѣ), отъ когото, мьслятъ че произхожда и славната оттоманска династія. Да забѣлѣжимъ че, когато Турцытѣ завзѣдѣха при Рожентѣ, Румеліія, тѣ твърдѣ малко въспротивѣха сѣтшаахъ у Българитѣ: А оттога тѣзи посѣдьнитѣ стаяхъ твърдѣ вѣрны подвинцы на Османовытѣ династіія. Можемъ да бѣдемъ увѣрены че, Българитѣ като не сѣ ся опитвали да ся възбунуваятъ подъ тиранническото управленіе на *Дередѣйоветѣ*, нѣма да поискатъ да ся подигнатъ подъ управленіето на *Танзиматѣ*.

Нѣма страхъ че Българитѣ ще ся съединятъ съ грьцытѣ; защото тѣзи посѣдьнитѣ никога нѣмогатъ спечели симпатіятѣ ни, попричина дѣто, като сѣ имали въ рѣцѣтѣ си религіозныятѣ и гражданска *сила* на православіето, тѣ твърдѣ много врѣме сѣ тьгнѣтвали

Българитѣ обычатъ да повели Сьрбитѣ?

Исторіята ни научава че едно врѣме тѣ сѣ имали понежду си дьлгы и кръвны войны; и знайно е, че оттогава никогажде но е владѣла между Българитѣ и Сьрбитѣ жива любовь.

Кланятъ ся въмъ Русситѣ? Ученитѣ Българы знаятъ че Русситѣ сѣ станали два пьти причина на разорението на тѣхнытѣ народъ. Това ни кара да вѣрваны че Българскый-тъ народъ нѣма да сѣ остави тъй лесно да го заблудятъ, и най-паче отъ когато тѣхното административно раздѣленіе отъ грьцкытѣ патриархіія сѣ е подтвьрдило отъ Высокитѣ Порта. А вѣрностьта на този народъ бы се още повече увѣчила, ако познавахмѣ исторіята си 23), за зла честь, въ тѣхнытѣ страны сѣ сѣ распрьснали даромъ книгы, които сѣ лъжи и сѣ нѣлѣрвни ласкателства, (24 и много отъ сиянѣшнитѣ въ сѣ изтѣлѣе отъ одесскытѣ семеиріи. 25) Истина е че тѣ сега сѣ пиятъ едни семиріія въ Тьрново 26), но панслависката пропаганда, която е твърдѣ дѣятелна, мачи ся да вмѣкне страны идеи въ новаждно въспитаніе; това, което никой пьть нѣма да ся случава, ако правительството поногне въ усилията на по ученитѣ Българы.

Нужно бы было, спорелъ насъ, да ся основа въ Цариградъ единъ постоянъ комитетъ, съставенъ отъ Българскы спасители и отъ нѣкои учены позаци, който да позаваяхъ основно Българскытѣ *Хроники*. Този комитетъ ще е задлженъ да сѣчинява на Българскы пьрвоначални историческы книги и другы сѣчиненія за въспитаніето на Българскыя народъ. *)

Съ една речь, отъ Правительството зависи да привьрже Българытѣ сѣ душы и тѣло на Отоманската имперіія; видно е колко сила ще придобые отъ това тая послѣдняя.

*) За да ся почне тѣзи правительството да предложи нѣкои цѣни за най добрата пьрвоначална Българска исторія, на Българскый языкъ.

Може бы това предложеніе въ приложеніето си въ дѣйствіе да не бѣде безполезно, но както и да е то вся ще или страностьта си въ новизнѣтѣ дѣто едно правительство да сѣчинява исторіятѣ на единъ подчинѣнъ нему народъ. Р.

1) Писателитѣ за по-повече по-точно раздѣленіе въ поколѣнія и религіозности въ Европейска Турція

туря подраздѣленіе между Католицы и Православни, които сѣ все едно и то; ако ли позъ имало Католицы той разбира нарицанѣтѣ нѣкога сѣ Уніяты, трѣба да ну сѣ забѣлѣжи че тѣ не заплакъ корень и не сѣ намѣрватъ освѣнъ нѣсколко заглавіія въ четвери които не имаятъ свѣтъ. Р.

2) Нѣкарѣнѣ доста почвално, стига само това що ся е писано да не бѣде поторение що такъвъ печатанъ вечѣ забѣлѣжили.

3) Или такъвъ едно мнѣніе, не ни много другы доводы отъ достоупнѣнѣтѣ критицы и изслѣдованія, които доказаватъ по-другу за произхождѣнѣто на Българитѣ и това враги да свѣтрѣнѣ тоя въпросъ какъ не рѣшенъ еще.

4) По това завиждаваны че писателитѣ е Турчинъ, що и да сѣ показа на много мѣста като да е Полякъ, или да е черпилъ свѣдѣнія отъ подлежащы изворы и раскази.

5) Нѣй непознинъ въ Българскаѣта исторія такъвъ нѣмо и незнаемъ отъ дѣ-го е изрѣвнѣ писателъ, но и тъй както то имѣлемы историческо пькъ може да ся подразумѣвать у него корениѣтѣ на славенскытѣ дуни гьрдъ и гьрдмъ, както повзала и Българското имѣ Гьрди или Гьрдій. Това сашото може да ся каже и за имѣто Брулъ че и въ него ся съдьржа Славенского Гьрдъ и Грьмъ и по недостаточеностьта на грьцкатѣ и Латинска азбука Курулъ и Крулъ.

6) И такъвъ нѣй непознинъ въ Българскаѣта Исторія, въ новитѣ Българскы имена или сказено имѣто Сьлто, но нѣй мьслимъ то да имѣ нѣшко прѣносъ, а Сьлтъ много прилича да е Цьлтъ.

7) Блинъ се виждѣ да е опазѣто Бѣлинъ отъ бой и бѣлъ, но и Бѣлинъ може да бѣдо твърдѣ правдо отъ Бѣлъ.

8) Шишмѣ не е мье по прѣкоръ, или произлѣзе и произхождѣнѣто на произлѣзѣтѣ както и на сѣмитѣ имена дѣже не сѣ ужа за доказѣтелство. Особѣнъ тоя произлѣзѣто Шишмѣ сѣ имѣ въ Българскаѣта Исторія твърдѣ ясно, когато нѣмо нѣчаква всякой звукъ както може да ся зѣне като отъ прѣдсѣдьшъ чуѣнъ елементъ и може да сѣ свѣтрѣ като позвѣнѣ сѣврѣмѣнѣ, той знѣ отъ всѣки обстоятелства принесено.

9) Ирникъ нѣмѣ непознинъ въ Българскаѣта Исторія. Тъй и Милинъ, послѣдѣнѣто обаче може да ся произведѣ отъ славенскый корень.

10) Токъ е то нѣгли подрьшено отъ срѣщанѣто въ Исторіята и славенѣто и да дѣсѣ имѣ Цоко и Цокъ, на което славенѣто произхождѣнѣ е неоспорѣмо, при всѣмо че нѣмо да ся показѣ корень отъ който имѣнѣо произходѣ.

11) Джигъ е такъвдо непознинъ да сѣ срѣщанъ въ Б. Исторія, но пак го ако то твърдѣ добрѣ може да ся произведе отъ Жигъ и, както са срѣщѣ и въ славенскытѣ и до днесь Бѣл. имена Жигъ и Жиж.

12) Имѣто Дѣлинъ го нѣма въ Българскаѣта Исторія, но то е чисто славенско произхождѣнѣ, както свидѣтелствуватъ славенытѣ и днесь имена Дѣлинъ и Дѣлѣко.

13) Бѣлъ, това ако поси то и до днесь, бѣлъ-ръ, бѣлъ-ръ, бѣлъ-ръ, но то произхожда отъ славенскѣ бѣлій т. е. по-голѣмъ отъ кого е стоящо сашо тъй и по-новото названіѣ голѣмецъ и голѣмци.

14) Нѣй разбираны тѣзи думи Нѣчъ-Бѣлъ, и кѣто значи бѣлѣрѣ — свѣтлинъ, отъ нѣчъ-свѣтѣ.

15) Кюнъ, за това названіѣ незнаемъ що да кѣмемъ, но нѣмъ ся чиѣли що стодно да ся произведѣ отъ Турского кюнъ кюнъ, знѣтно нѣмѣмамы въ Татарскѣ словоизнаждѣнѣто другы такъвы примѣры. Обоснѣнѣто е на нѣсто да покажа нѣкои практическитѣ и свойственѣ новѣтѣ на Българскый (славенскый) языкъ, което можа да ся вѣдѣ съ безбрѣйни примѣры както въ собственѣтѣ имѣно тъй и въ другы названіѣ.

16) Такъвъ е тъй чудѣнъ по Тарканъ и Тарканъ сѣмъ срѣщанъ въ Бѣлг. Исторія и съ почѣнъ и нѣй статистикѣ не тъй само кѣто турско или татарско, но описѣй обаче едно обстоятелство що произлѣзѣ до селинъ имѣнъ за произхождѣнѣтѣ му. Близу до Тьрново имѣ и днесь съществующѣ единъ дребенъ, който са викѣ да е бѣдѣ имѣнѣ сѣ голѣмъ имѣ, то имѣто са пада отъ какъвъ турскѣ имѣнѣ. Българытѣ и днесь нарѣкатъ тѣзи дребенъ Трошанъ а както забѣлѣжихъ турцытѣ го нарѣчатъ Тарханъ, тъй забѣлѣжи добрѣ нѣмѣнѣтѣ ни въ нѣкоѣ статистикѣ Българскѣ имена Трошанъ и Трошани Трошанъ ако дѣсѣ мьслимъ Тарханъ да не е другѣ освѣнъ Трошанъ, и нѣкоѣ повечѣ защото кѣто позвѣнѣ Тарханъ да нѣмѣ нѣкакво зависѣнѣ на турскѣ или татарскѣ, измѣрваѣнѣ статистическѣ сѣ чинятъ цѣлѣнѣ на Българскѣто Трошанъ и Трошани.

17) Хаканъ какъвто можѣ да ся произведѣ отъ турскѣто хакъ, [хрвада] толкова можѣ да ся произведѣ и отъ Българского такъвъ т. е. бакъвинъ, бѣнъ, новозвѣнъ.

18) Това като единъ обичай въ употрѣбѣнѣ и отъ другѣ отъ славенѣ народы, не служи за доказѣтелство на произхождѣнѣ. Нѣй нѣмамы у сѣмитѣ турцы сѣдѣ прѣвзѣмѣнѣто на Българѣ, уносѣ имѣто Българскѣ обичаи и названіѣ не чинѣ.

По Остромиру—По Матр. Житія

(Безъ сокращенія)

Іоаннесл. Лук. XXI, 8-25-ій. Іоаннесл. Лук. XXI, 8-25-ій.

Речѣ Господь: находѣте ся да не прѣлъщени бѣдѣте: мнѣзи бо приидѣтъ въ имя моѣ, глаголющіе: азъ Христосъ: и врѣмя приближи ся. Неидѣте въ слѣдъ ихъ. Егдажъ услышите о брани и мєстрѣеніяхъ, не бойте ся: подобаетъ бо сиѧ прѣжде быти, но не сѣ абіе кончина.

И бѣдѣтъ знаменія въ слѣнци и лѣунѣ и звѣздахъ: и на земли тѣсна языкомъ отъ начѣтиніи, шоѣма морскаго и взмѣщаніи, и издыханіемъ человѣкомъ отъ страха и чаѧніи идущихъ на вселенѣѧ: силы бо небесныѣ двигнутъ ся, и тогда обѣзрѣтъ сына человѣческаго идуща на облацѣхъ съ силою и съ славою многою.

Речѣ Господь: находѣте ся да не прѣлъщени бѣдѣте: мнѣзи бо приидѣтъ въ имя моѣ, глаголющіе: азъ Христосъ: и врѣмя приближи ся. Неидѣте въ слѣдъ ихъ. Егдажъ услышите о брани и мєстрѣеніяхъ, не бойте ся: подобаетъ бо сиѧ прѣжде быти, но не сѣ абіе кончина.

И бѣдѣтъ знаменія въ слѣнци и лѣунѣ и звѣздахъ: и на земли тѣсна языкомъ отъ начѣтиніи, шоѣма морскаго и взмѣщаніи и издыханіемъ человѣкомъ отъ страха и чаѧніи идущихъ на вселенѣѧ: силы бо небесныѣ двигнутъ ся, и тогда обѣзрѣтъ сына человѣческаго идуща на облацѣхъ съ силою и съ славою многою.

Освѣнъ това въ Българска-тъ Правительственѣ библиотека при много Българскы книги има и една, за нѣщо тукашныятѣ ученѣ да казватъ че ѥ отъ XII-ый вѣкъ. Тоя книга ѥ цѣло Евангеліе на Йоанъ. Мастѣ-та сѣ е писано *чисто и красно* на хубава кожа въ четвертина. На вѣрнѣтѣ два листа сѣ сѣ *оглавіе* и на второтѣ листъ на другаѣ-та страница изобразѣнъ трапезный сводъ, който е украшѣтъ съ лозѣ украсены два сѣдѣла сѣ по средѣ между коихъ сѣдѣ св. Йоанъ. Мастѣ-та е украсѣнъ четвероугольнѣ столъ и съ двѣ ножѣ благословія и съ двѣ дѣржи Йоанъ-то — *чиста Византійска живопись*; при св. Марка стоѣ хубавъ свѣщаникъ съ трѣ-ръ свѣщи и на сводѣ прикачена запалена кандила. Истина че на тѣзи Българскы книги-ръ нѣкаквъ *простакъ — читакъ* си позволѣ очатѣ та писалъ на горнѣтѣ край на всѣка страница дѣнѣшно пачнѣко перо и съ сѣ сѣ пише следующѣто бѣрборѣніе: *ТОВА ТОВ: КАЙ ЕКОСМО: ТОВ: ВСЕГО МЯЬ ПРЕЧЕСТВЕШЕМУ КИРЮ КЯРЪ ДІОНЕСІЮ ЕЖЕ СИЬ*; и въ пакъ е учувань съвсѣмъ дѣнѣшнѣ-то писъ, който говоря: "Прости и помилуй слѣнѣ Марко да зачка свѣтаго Лукѣ по-здравѣ. Пиша Вѣлко и прапиши ми ража изгнѣка. Тѣ-ка нѣма сѣмѣнѣо че това Евангеліе ѥ сѣ писано отъ Вѣлко, защото чьрнѣдо, красѣнѣ-то поро и ракѣта ѥ прѣписана всичко-то Евангеліе Марково и пѣкатѣ ѥ ідна и всѣ-то тѣй; щото никой Археологъ нѣможе отрѣчи-ръ. — Нѣто нѣкоѣто страны за сравненіе с-то прѣвода на Петрѣзрха Житѣнѣ по оригинала на тѣзи рѣкописѣ

По рѣк. на Вѣлчи

Іоанес. Марк. Гл. I, 1.

Зачало Евангелиа Іисъ Христа. Сына Божіа. Іако жь Іесть писано въ пророцѣхъ се азъ послѣ ангела мои прѣдъ лицемъ твоимъ. Іже уготовитъ пѣть твои. Гласъ вѣпіющаго въ пустѣни уготовите пѣть Господень. Правы творите стьзы Іего. Бысть Іоанъ крѣстай въ пустѣни и проповѣдаѧ крѣщеніе покаяніюѥ въ отпущеніе грѣхомъ. И исходѣаше къ немоѣ всѣ іудиискыя страна, и іерусалимѣне, и крѣщаахуся въ Іордановѣ рѣцѣ отъ него, исповѣдающіе грѣхы своа. Бѣ же Іоанъ скѣлчинъ власы верблюжѣѧ и поѧсъ кожанъ на чрьслѣхъ Іего ѣдѣаше и медъ дивіи.

По Остромиру—По Матр. Житія

(Безъ сокращенія)

Іоанес. Лук. XXI, 8-25-ій. Іоанес. Лук. XXI, 8-25-ій.

Речѣ Господь: находѣте ся да не прѣлъщени бѣдѣте: мнѣзи бо приидѣтъ въ имя моѣ, глаголющіе: азъ Христосъ: и врѣмя приближи ся. Неидѣте въ слѣдъ ихъ. Егдажъ услышите о брани и мєстрѣеніяхъ, не бойте ся: подобаетъ бо сиѧ прѣжде быти, но не сѣ абіе кончина.

И бѣдѣтъ знаменія въ слѣнци и лѣунѣ и звѣздахъ: и на земли тѣсна языкомъ отъ начѣтиніи, шоѣма морскаго и взмѣщаніи и издыханіемъ человѣкомъ отъ страха и чаѧніи идущихъ на вселенѣѧ: силы бо небесныѣ двигнутъ ся, и тогда обѣзрѣтъ сына человѣческаго идуща на облацѣхъ съ силою и съ славою многою.

Речѣ Господь: находѣте ся да не прѣлъщени бѣдѣте: мнѣзи бо приидѣтъ въ имя моѣ, глаголющіе: азъ Христосъ: и врѣмя приближи ся. Неидѣте въ слѣдъ ихъ. Егдажъ услышите о брани и мєстрѣеніяхъ, не бойте ся: подобаетъ бо сиѧ прѣжде быти, но не сѣ абіе кончина.

И бѣдѣтъ знаменія въ слѣнци и лѣунѣ и звѣздахъ: и на земли тѣсна языкомъ отъ начѣтиніи, шоѣма морскаго и взмѣщаніи и издыханіемъ человѣкомъ отъ страха и чаѧніи идущихъ на вселенѣѧ: силы бо небесныѣ двигнутъ ся, и тогда обѣзрѣтъ сына человѣческаго идуща на облацѣхъ съ силою и съ славою многою.

По рѣк. на Вѣлчи

Іоанес. Марк. Гл. I, 1.

Зачало Евангелиа Іисъ Христа Сына Божіа. Іако жь Іесть писано въ пророцѣхъ се азъ послѣ ангела мои прѣдъ лицемъ твоимъ. Іже уготовитъ пѣть твои. Гласъ вѣпіющаго въ пустѣни уготовите пѣть Господень. Правы творите стьзы Іего. Бысть Іоанъ крѣстай въ пустѣни и проповѣдаѧ крѣщеніе покаяніюѥ въ отпущеніе грѣхомъ. И исходѣаше къ немоѣ всѣ іудиискыя страна, и іерусалимѣне, и крѣщаахуся въ Іордановѣ рѣцѣ отъ него, исповѣдающіе грѣхы

[illegible] другъ къ другу и рѣшить спокоѣ по другому. Бывшіе [illegible] [illegible] [illegible]

Ὀλίγαι πνὲς παρατηρήσεις πρὸς τὸν «Νεολόγον».

[Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου.]

Διὰ ποῖ δὲ ἔρωδον, ὁ «Νεολόγος», ὅτι βάσις καὶ θεμέλιον τῆς ἑνότητος τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἐν αὐτῇ ἐκμηδένισις τῶν ἰδιοτήτων, καὶ ἡ εἰς μίαν ἰδιοκτησία συγχώνευσις πάντων τῶν εἰς Χριστὸν πιστεύοντων; ἐφ' ὅσον ἐδιδάξαθημεν καὶ ἡμεῖς ὡς χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι, καὶ ἐμελετήσαμεν τὴν διδασκαλίαν τῆς ἁγιωτάτης ἡμῶν πίστεως ἐκαθήμεν, ὅτι ἡ ἑνότης τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας συνίσταται εἰς τὸ πιστεύειν πάντας τοὺς ὀρθόδοξους τὰ αὐτὰ δόγματα ἀσκεῖν τὰ αὐτὰ μυστήρια καὶ τὰς αὐτὰς τελετὰς, ἀποδέχεσθαι τὰς αὐτὰς παραδόσεις, κηρύττειν καὶ ὁμολογεῖν ὡς λοιγὸν καὶ κεφαλὴν καὶ κέντρον τῆς Ἐκκλησίας τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν αἰώνιον ἡμῶν σωτῆρα καὶ διδάσκαλον, ὅτι δὲ τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἐπηρξεν ὁ συνάξαντες τοὺς Κανονισμοὺς τοῦ Πατριαρχείου, καὶ ὡς φαίνεται πιστεύων μετὰ θαυμαστῆς ἀπολύτου τοῦ «Νεολόγου», ὁ ὀβδὸς τὸν Πίππιν Ῥώμης καθότι ἐκάτερον τῶν φρονημάτων τούτων ἀνακριτέα ὡς παρηνῆ αἱρεσιν ἡ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐὰν ὅμως ὁ «Νεολόγος» ἀνεκάλυψεν ἄλλῃ, ποῦ τὴν νέαν ταύτην διδασκαλίαν περὶ τῆς ἑνότητος τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ κρίνει ταύτην ἄξιαν ἀποδοχῆς, δύναται νὰ τὴν πιστεύῃ ὡς τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως αὐτοῦ, οὐδεὶς φθόνος, χωρὶς ὅμως νὰ ὑβρίζῃ τοὺς μὴ συμφρονοῦντας αὐτῷ. Τοῦτο ἀπαιτεῖ ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ καλὴ ἀνατροφή.

Ἀλ' ὁ «Νεολόγος» ἐξίστασται ὑπὸ τῆς ὀργῆς ἐνθυμούμενος ὅτι, ὅτε Ἀρχὴ ἐνῆρθρήτας διευθετεῖ τὰ πράγματα ἀφρόντα τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐρωτᾷ μεν' ἀγανακτήσεως: «ἐδίκαιοῦτο ἡ Ὑψηλὴ Πύλη νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀνωτάτῳ λύσιν τοῦ Βουλγαρικοῦ ζητήματος, ἡ ἄλλως ἡ τοιαύτη λύσις εἶναι κανονικὴ καὶ νομίμως; Οἱ Βούλγαροι ἀποδεξάμενοι καὶ ἀρκεσθέντες εἰς τὴν λύσιν ταύτην καὶ ἐκφρονήσαντες κατὰ συνέπειαν αὐτῆς ἐναντίον τῶν κεφαλῶν αὐτῶν ἀρχῆς ἐξεκολοθήσαν ὅστις τέκνα τῆς ἀνατολικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἢ ἀποπεσόντα τῆς Ἐκκλησίας καὶ θεωρούνται ὡς σχισματικοί; ἢ Ἀπάντησιν πρὸς τὰς ἐξωτικὰς τοῦ τάσας ὁ «Νεολόγος» ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ἐν τινι ἐγγράφῳ τοῦ Πατριαρχείου πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν συντεταγμένῳ. Ἐκεῖ θὰ ἀπήντα λύσιν σαφῆ καὶ ἀφιστικὴν τῆς ἀποσίας αὐτοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνθυμηθῇ πράγματα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ λησμονῇ, διότι ἡ ἀνάμνησις αὐτῶν εἶναι λυπηρὰ καὶ θὰ ἔφερεν αὐτὸν εἰς δύσκολον θέσιν. Νομίζομεν ὅμως ὅτι θὰ ἐπιτρέψῃ ἡμῖν νὰ παρατηρήσωμεν αὐτῷ τὰ ἑξῆς.

Δὲν ἐλησμόνησεν ὁ «Νεολόγος» ὅτι οἱ ὀβδόξοι Βούλγαροι εἶχον δύο Ἐκκλησίας ἀνεξαρτήτους, καὶ αὐτοκεφάλους, μίαν ἐν Ἀχρίδι καὶ ἑτέραν ἐν Τυρνόβῳ. Ἐκατέρων τούτων τῶν Ἐκκλησιῶν ἀναγνωρίζει τὸ τε Οἰκουμενικὸν, καὶ τὰ λοιπὰ Πατριαρχεῖα. Ἡ ἐν Ἀχρίδι ἰδίως ἔχουσα ὑπὸ τὴν οἰκείαν διεκοδοσίαν πολλὰς Ἐπισκοπὰς καὶ Μητροπόλεις ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Ἀλβανίᾳ κείοῦσα ἐπὸς τῶν ὅρων τῶν χωρῶν, ὅσας ὑπεδείξαν ὑπὸ τὴν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ὁ κὰ Κανὼν τῆς τετάρτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἤκμασε μέχρι τῆς 18 Ἐκτοστετεσσαρακοστῆς διόσχα βὶν ἀνεξαρτητοῦ ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Ἀλλ' ὅμως περὶ τὴν δεύτεραν πεντηκοντεσσαρακοστὴν τοῦ 18 αἰῶνος ὁ Πατριάρχης Σαμουὴλ κατώδωσε νὰ καταργήσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς ἐν Ἀχρίδι Ἐκκλησίας κεβδηλεύσας, συκοφαντήσας, κακουργήσας τὰ ἔτγατα. Ἐρωτῶμεν λοιπὸν τὸν εὐσεβῆ καὶ περὶ τοὺς κανόνας ἐντεῦθεν «Νεολόγον», ἡ πολιτικὴ ἀρχὴ ἠδύνατο ἀρᾶγε νὰ καταργήσῃ τὴν ἐν Ἀχρίδι ἀνεξάρτητον Ἐκκλησίαν, καὶ ἡ τοιαύτη καταργησις ἦτο σύμφωνος τοῖς κανόσι καὶ ποῖος ἦ δὲ τότε Πατριάρχης Σαμουὴλ, καὶ μετ' αὐτὸν Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως; ἀποδεξάμενοι τὴν κατάργησιν ταύτην, καὶ ἀσκόντες ἐπὶ τῶν ἐπαρχιῶν τῶν ἀποτελουσῶν τὴν ἀνεξάρτητον Ἀχρίδι Ἐκκλησίαν δικαιοδοσίας; Ἐκκλησιαστικὰς παρὰ τὸν Κανόνα τὸν λεγόντα: «ἀλλ' εἰ καὶ τις κατέλαβε, καὶ οὐρ ἑαυτὸν πεποίηται βιαζόμενος ταύτην (τὴν ἀλλοτρίαν ἐπαρχίαν) ἀποδιδόναι.» (Ἱ. Οἰκ. Συν. Καν. Η.) ἦσαν κατὰ πάντα τὸν ἱερὸν κανόνων καὶ τὴν παλαιὸν σιον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἢ ὄχι; Ἐὰν ὁ «Νεολόγος λάβῃ τὴν κόπον» νὰ ἐξετάσῃ τοὺς κανόνας θὰ ἴδῃ καὶ θὰ μαθῇ, ὅτι οἱ ποιμένες τοῦ Πατριαρχου εἶναι ἀντικανονικὴ, ὅτι ἡ ἐπὶ τῶν ὑπαγωγῶν εἰς τὴν κατεργοθέσιν Ἐκκλησίας τῆς Ἀχρίδος Ἐπαρχίαν ἀσκησις ἐκκλησιαστικὴ: διὰ κα ὀδοῦς εἶναι ἀντικανονικὴν, ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δὲν ἀποτελεῖ τὴν νομικὴν ἀρχὴν τῶν Βουλγαρικῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ ἐπομένως; εἰ Βούλγαροι ὑφρόνω τὸ ὀβδὸν κανόνι τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου δύνανται καὶ πρέπει νὰ λογίζωνται τὴν κατάργησιν τῶν ἀνεξαρτήτων αὐτῶν Ἐκκλησιῶν ὡς μὴ γενομένην καὶ φυσιοκρατίνεις περὶ τὴν ἰδίαν αὐτῶν Ἐκκλησίαν μεριμνήσωσι περὶ τῆς θρησκευτικῆς αὐτῶν μορφώσεως, ἤτοι τοσοῦτον παρτιμεῖθῆν ἐπὶ τῆς ἀκατανοήτους πνευματικὰς ὑπὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δουλείας. Ἐὰν δὲ εἰς ἀποκαλεῖ τοὺς σχισματικοὺς, δύνανται νὰ λεγωσιν αὐτῷ, ὅτι σχισματικοὶ εἰσὶ τε καὶ λέγονται οἱ κατακρατοῦντες μὴ ἀνικόσης αὐτοῦ Ἐπαρχίας, μολονότι οἱ Πατέρες διακελεύονται ἀποδίδοναι ταύτας. Ἀδίκρρυον δὲ, ἄ. ἄμόρφων αὐτῶν εἶναι καὶ ὁ Ἁγίε πατὴν τὸν Ῥωσσῶν Σύνοδος· ἐπεὶ ἐὰν εἶναι δίκαιον νὰ ἀποκαλῶσιν ἡμᾶς σχισματικοὺς, διότι πολεμοῦντες τοὺς ὑπερτάτους ἀξιωτὶς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἰσοῦμεν ἀπράτρωτα τὰ κανονικὰ δίκαια τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιῶν, διατί δὲν δικαιοῦται καὶ ὁ Πάπας Ῥώμης νὰ ἀπκαλῇ τὸν Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοὺς λοιποὺς Πατριάρχας, καὶ τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς ἅπαντας σχισματικοὺς ὡς μὴ θέλοντας νὰ κύψωσι τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸν σταυροφόρον αὐτοῦ πόδα ἢτοι τῷ βάζει τῶν κανονικῶν αὐτῶν δικαίων; διότι δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν, ὅτι πρωτίστη ἀφορμὴ τῆς δύο ἀντίπαλα στρατόπεδα διεκρίσεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἀγέρωχος αἴτησις τοῦ Πίππιν Ῥώμης τοῦ νὰ ἀρχῇ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν ὡς ἀπόλυτος καὶ παντοδύνατος μονοκράτων. Ἐὰν δὲ, κατὰ τὸν «Νεολόγον», οἱ Βούλγαροι Ἀχρεῖς εἶναι ἐρμαλοὶ τοῦ Ἀρείου καὶ Νεστορίου, ὡς ἀμνόμενοι ὑπὲρ τῶν κανονικῶν δικαίων τοῦ ποιμενίου αὐτῶν, ὁ θεῖος Φώτιος ὁ μετὰ τοσούτης καρτερόψυχίας ἀντιπαλαίσας πρὸς τὰς ἀξιώσεις τοῦ Πάππα Ν-κολάου καὶ τῶν διεδόχων αὐτοῦ, εἶναι μωρὸν Ἀρείου καὶ Νεστορίου ζέλωνι διότι ἡ ἐπ' αὐτοῦ κυρίως εἰπεῖν ἐκπερισσείας λαβοῦσα ἀρχὴ καὶ βραδύτερον τελειοῦται δεύτερος τὴν Ἐκκλησίαν προοξένησε τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ τόσας συμφορὰς, ὅσας οὐδεμία αἴτησις, οὐδὲν σχίσμα, οὐδεμία παρανομία ἐπανέγκε ποτ.

Ἐπὶ τούτοις θέλομεν νὰ ἀποτείνωμεν μίαν εἰσέτι παρατήρησιν πρὸς τὸν «Νεολόγον». Εἰναι δὲ αὕτη, ὅτι ὁσάκις πραγματεύεται περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου δὲν λησμονεῖ νὰ παρατάσσῃ τοὺς Βουλγάρους ὡς ὁρμενα τὴν Ῥωσσίας, ὡς σεσαιπτὰ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως ἐθνοῦς. Τοῦτ' αὐτὸ ἐπαναλαμβάνει καὶ ἐν τοῖς διεῖ τελευταίοις αὐτοῦ ἄρθροις τολμῶν νὰ διαβεβαιώσῃ ὅτι ἡ ἀσφάλεια τοῦ Κράτους ἀπαιτεῖ νὰ ἐξηκκλησιαστικὸν δικαιοδοσίαν ἐφ' ἡμῶν ὁ Πατριάρχης. Πῶς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, πιστὸν εἰς τὴν Αὐτοκρατορικὴν Κυβέρνησιν; Καὶ δὲν ἐνοῦεται λοιπὸν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἔθνους αὐτοῦ ὁ «Νεολόγος», δὲν λαμβάνει τοιλάχιστον τὸν κόπον νὰ στρέψῃ τὴν σελίδα τοῦ φύλλου, ἐν ᾧ γράφει κατὰ τῶν Βουλγάρων τοσαύτας συκοφαντίας, καὶ ἀναγνώσῃ τὰ ἐν Ὀδησσῷ γενόμενα; ἢ τρ' οὐ εἰμὶ τὴν μνήμην τῶν ἀμβλετεινῶν ἔστερξε κὰν τοὺς ὀρθόδοξοὺς πρὸς τὸν Βοσπορον, ὅτον δίψγετο ἐκεῖθ' τὸ Βυζάντιον; Τὸ Βουλγαρικὸν ἔθνος ἐπὶ τετρακόσια ἔτη ἔζη ὑπὸ τὸ ἔνδοξον σκῆπτρον τῶν ἀπογόνων τοῦ Ὀμμν, ποσάκις λοιπὸν ἐπανεστάτησαν κατὰ τῆς ἐξουσίας αὐτῶν, ποσάκις δὲ συνόμοσαν, ποσάκις λαβὼν, τὰ ὅπλα εἰς χεῖρας ἵνα καταπαλῴῃ τὰ θεμέλια τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους, ὁ Πατριάρχης ὁ Οἰκουμενικὸς κατήγγειλεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀνωτάτας ἀρχὰς; ὁ «Νεολόγος» ὁ κρυπτὼν τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπὶ τῶν Βουλγάρων ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου χάνει τῆς ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Κράτει ἀσφαλείας τῆς εἰρήνης πρέπει νὰ εἴπῃ τοῦτο δημοσίᾳ. Ἵνα ἡ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις ἐκτιμήσῃ ἐπαξίως τὴν περ αὐτοῦ πρὸτε νοῦεσιν ἀναγκῆς, σύμπας δὲ ὁ κόσμος ἐνοοῦτῃ ὁποῖος τις εἶναι ὁ περίμωνος Ἀρζηγὸς, καὶ κεφαλὴ, καὶ κέντρον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Εἶναι ἀηδὲς καὶ νὰ ἀνιγνώσκῃ καὶ νὰ ἀπαντᾷ τις εἰς τὰς ἀκρτοωμίας τοῦ «Νεολόγου». Ἀλλὰ πρέπει νὰ παύσῃ τέλος πάντων ἡ κακοήθης αὐτοῦ καὶ καταδιβσῆ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην εἰς τὴν θέσιν κατασκόπου τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως, κεῖθῆκν ἔρωντα ὅτι τὸ διδάσκειν, καὶ μεριμνᾶν περὶ τῆς θρησκευτικῆς λειποιδαγωγήσεως τοῦ ὑπ' αὐτὸν ποιμνίου, ἀλλὰ τὸ ἐπιτηρεῖν τὰ κινήματα ἑνὸς ἔθνους. Ἡ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις δὲ ἔχει ἀνάγκην τοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ Πατριαρχείου, ἵνα τηρῇ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν τάξιν ἐντὸς τοῦ Κράτους. Πρὸς τοῦτο ἔχει προωρισμένας τὰς πολιτικὰς ἀρχὰς, καὶ τὰ ἀστυνομικὰ ἔτοιμα. Ἐὰν ἀπαντήσωσι πᾶν σεσαιστικὸν κίνημα ἀμέσως ἀνάφνεν.

Ἐὰν ὁ «Νεολόγος» φρονεῖ, ὅτι διὰ τοιούτων ὑπηρεσιῶν καὶ συκοφαντιῶν θὰ δυνηθῇ νὰ καταπείσῃ ποτὲ τὴν Αὐτοκρατορικὴν Κυβέρνησιν ἵνα ἴσῃ ἀπλοῦς; ὁ ὁρμοῦρος καὶ ἐκτελεστὴς τῶν ἀπορασιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἰκοδόποτε καὶ ἂν ὦσιν αὗται, καὶ οἱαδήποτε συνπείας ἂν ἔχωσιν, εἰναι λίαν ἀτυχὲς ὁμοιοτρόπον, ὅσον ὁ ὁρμοῦρος τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως ἐνοεῖ, οὔτε εἰς τὸ πείθμα τοῦ σημερινοῦ αἰῶνος, ἀφοῦ τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς πάλης τῶν λαῶν κατὰ τῶν προνομιούχων Ἐκκλησιῶν ἐνεβαίωσε. Καὶ διὰ τοῦτο οἰκτίζομεν αὐτὸν. Ἡ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις μεριμνοῦσα περὶ τῆς ἐμπορίας τῶν ὑπηκόων τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου οὐδέποτε θὰ γίνῃ ἄλλοις ἐκτελεστὴς τῶν ἀπορασιῶν ὁλίγων τινῶν κληρικῶν· διότι οὕτω πρόκτυσιν ἀπασαι αἱ περιοικισμέναι Κυβερνήσεις ὁποιδήποτε φανῇ πολὺ μεταξὺ τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ φανατισμοῦ, μετεῖρ λαοῦ καὶ κλήρου· διότι ἄλλως ἀνάγκη νὰ ἐπαλεθλωμεν εἰς τὴν φυλακόστητας τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἡ ἀποτομὴ τῆς ῥίνος τῶν ὑπόνων, οἱ σκληρότατοι σωματικοὶ αἰκισμοὶ, καὶ ὁ θάνατος, ἦτον αἱ ποινὰι, ὅσας ἐπεβάλλεν ἡ Κυβέρνησις εἰς τοὺς μὴ ἀποδεχομένους τὴν παρ' αὐτῆς ἐπιβαλλομένην πίστιν. Ὁ δὲ «Νεολόγος» συμβουλεύων τὴν Αὐτοκρατορικὴν Κυβέρνησιν νὰ ἐκτελῇ τυφλοῦς ὁμμασι τὰ δοκοῦντα τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ εἶναι παίον τι, ἢ πολέμις τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορείας.

Ерменокатолическый въпросъ

"Миналый четвертъкъ многобройны Арменокатолицы отъ противухусуждѣ партіи подадоха на Великый Везиръ *ариуулаа*, въ който тая община излагаше своитѣ оплаквания въ тоая висший въпросъ, и молеше Н. Вис. да даде край на отколѣчаканото рѣшение. Великый Везиръ приѣ тоая ариуулаа съ благосклонность кото го характеризува и заповѣда щото една комисія състоища отъ трима четирма души да дойде въ сѫботата и да земе окончателенъ отговоръ.

"Комисията въ опредѣлый день наистинна отиде въ бебешкыятъ палатъ на първый министръ, който като ѝ пріѣ изрази ся съ твърдѣ благосклонно за въпросътъ на Источнытѣ арменокатолицы. "Вашійтѣ въпросъ, казвалъ че рекъ Великый Везиръ, е мѣстно свързанъ съ интересытѣ на Царского Правителство.„ Повече отъ това Н. Вис. благоволилъ да ими каже повторително че Пейская була (*ревер сурус*) чрезъ който Папата отнеми привилегіитѣ на Арменокатолицытѣ не была пріета, а най вече понеже Ц. Правителство неможе да даде правото на политическо обѣщо на папицаны епископы (иносземцынствы) че бератъ на Хасуна му ся отнелъ; че раздрѣшыцытѣ сахуоне за конкордатъ съ св. Сѣдилище нѣмали никакви основѣ; че Султановото Правителство сѣ поручава за всичкы движимы и недвижимы притежанія на обшинатѣ; и че найпосѣ шестина отъ по-первытѣ ими ще ся настанатъ твърдѣ скоро въ сѣвѣтѣ на общинскатѣ ими болницы.

"Комисията сѣ оттегли съ дѣлбоко признателность за благосклонныятъ намѣреніа на Султановото Правителство и пълна съ довѣрие нѣмъ знаничо дадеыатѣ думи отъ славныятъ министръ на Турція.„

Кесарійскый Въпросъ.

По прѣдвам-тѣ нѣсѣлѣ на брой до 5-600 души кесарійци отиваръ на Патріархійа-тѣ та вслѣдствие и заплашитоѫ искаха назначение-то на Архиепископъ Кіеовуда за Кесарійскый владыка, Синодътъ обаче упорствувалъ на избрание-то си и нерачилъ да земе никакъ въ вниманіе тѣхнитѣ прѣдставленія.

Но това неопраданно упорство на Синода неотчаяно насѣрчаваны-тѣ отъ бываемѣтѣ имъ непрѣкъ Кесарійци, и пускайти-тѣ въ ходъ интриги за да распоможатъ единодушнето имъ, неподѣйствувало никакъ. Въ четвертъкъ на Възнесение повече отъ 1000 души отиваръ пакъ на патріархійа-тѣ и пакъ шумно и вслѣдствие искали щото да ся оттегли назначение-то на Архіепископъ за кесарійскый и да ся назначи Кіеовуда. Една комисія пак между тѣхъ влѣзѣха при патріарха сѣ исплѣтѣ прѣдложенія. Но патріархъ-тъ имъ забѣлѣжка че можа да пріеме оставъкта на Архіепископъ но невъзможно е да имъ ся назначи Кіеовуда за владыка, защото тая работа зависи отъ Синода. Като слѣзна комисията та съобщила на множество думытѣ на патріарха, тѣ ся разкарвали, и безъ малко щѣ не били комисарытѣ си на-хлѣтуватъ послѣ всичкы въ патріархійа-та выкащещи къмъ патріарха, да имъ назначи Кіеовуда за владыка. Патріархъ-тъ имъ отговорилъ на два пъти че не е възможно, отъ кото еще повече раздражено множеството, подсѣрдени и отъ якого си пъ патріаршескый прислужници, който имъ казалъ, че кагато нещатъ Архіепископъ да имъ пратятъ единъ епископъ, изпущатъ ся върхъ него. Матежытѣ са умножава и патріархътъ сѣ упашдна и побѣгна въ кащѣтъ на Халкыдонскыятъ владыка, послѣдуванѣ отъ множеството кото едвамъ слѣдъ единъ часъ причакванѣ подъ кащѣтъ на Халкыдонското сѣ разнѣжва.

Но вчера пакъ еще по-голѣмо множество сѣ сѣбира въ патріархійа и сѣ еще по-голѣмы викове и угрозы продължавать да искатъ назначението на Кіеовуда за Кесарійскый владыка. Мятежытѣ бѣхѣ голѣмы, и не могле да направятъ множеството да ся разнѣе прѣди доде му ся невръкли на два пъти че що ся пріеме искането имъ и що ще ся назначи Кіеовуда за владыка.' *Но пакъ видящемъ.*

Една Кесарійца отправя чрезъ листътъ на слѣдующытѣ думы кама Българитѣ:

Ей Българ кардашларъ, сизлара бу хукукъ кайбедилдъ та, енидень хукукъ казанлара чалышмалярма, геличе Патриархане дюзелдилмъ, Патриархане Ортодоксозларындаръ, Дараллыкъ дишардаръ орайнакатанъ не файда олуюру, егера гелмезсеизъ барымъ кенди despotaларыязъ елие зерре кадаръ бирзъокъ вермедиъ, соракы алданмыкъ евелкидень бетеръ олмасмы.

Състояніето

Оплаквайте Парижъ, когото расхущана сѣ ставъ отъ хищныя птици, наречена, *Настоятелитѣ на общото спасеніе*, оплаквайте общо и цѣла Франція, защото ѝ очаква нова война! ...

... Бунтовницытѣ въ Парижъ като изгубили до 14-15 хил. души убити и ранени и до 6000 пѣленени, сега раздали оръжія и на женитѣ, за да сѣдѣйствуватъ и тѣ въ защитѣ на взаграмъ-тѣ по улицы-тѣ. — Въ останалѣ Франція сѣ вѣрщатъ еще по-голѣмы работы. Тамъ работатъ дѣятелно послѣдователитѣ Наполеонови които подкладатъ и подбуждатъ работы за да приготвятъ пакъ — властвованието. Ще каже че Френскыятъ народъ е достоинъ за честьта сѣ!

Въ Италія, както са изучавамы духовно-тѣ сѣ разкарвания. И тамъ са отвори сѣзкарѣ-ліе да въспостави република, какъвто въ Парижъ. Ако надвѣшатъ послѣдователи-тѣ на общественото рыдайте вече за Франція, Италія и за Испанія.

Рыдайте за Испанія защото и тамъ такожда ся отвори че са кове нѣкакво си сѣзкарѣніе отъ републиканцы-тѣ противу царя Амедея, и толкозъ лесно дѣйствуватъ и прогласнатъ пръвратъ на прѣстола, щото не е никакъ чудно ако чуемъ внезапно че Амедей напусналъ да вынагы Испанія.

Сѣгледа ся че на всякадѣ дѣто е нѣкѣде и сѣ е распространила Френската цивилизація, сѣрчъ политическото и общинско разкарвание, на туй мѣсто, тѣзи народы сѣ са растѣли, уникъвстили и не знаютъ какво правятъ. А желно е че Френската тая цивилизація бро доволно пытащи и по нашитѣ страны.

Германія сѣлъ скакалъ но сѣбѣтъ по-бѣдѣ занимава са съ утвърдѣніето и озаранѣніето на сѣединѣнѣтото обединеніе, но бесспоки ѝ ѝ имъ вѣтрѣшна сѣблазнь, черковный раздоръ, който и приготви безумѣто на Іезуитытѣ и догматѣтъ за не погрѣшимостьта на Папа, на който упорстуваятъ католицытѣ, и учениытѣ и практични Нѣмцы то отвъртѣ и така пожарытѣ отъ това разногласіе то подкладатъ аѳоресанія и протестирания, прѣдлѣщанія на голѣмо религіозно распадѣніе и распоцѣлѣніе.

Англія като изгуби всяка нравственая сила, не що да знае за всичко друго и ся занимава съ проевѣжвѣнѣто на тѣрговыятъ и на индустріятъ, богатството и благоволучѣто. За нѣкъ войната и вѣда (призракъ) на погибелъ, нѣмъто та зикилнѣ съ аѳорзмы и питанія.

Австрія ся мачи да спогоди инперіятъ съ народытѣ които сѣ подъ нѣмъ, но види ся че пак не що може пак твърдѣ мачно що го изкада на главѣ, защото всяка народность имъ особенѣ независимость, и не е чудно найпосѣ да сѣ принуди Австрія да ся вѣде на по-коренѣ изцѣленія, ако и не толкозъ бесприжелѣно.

Света жо Русѣія види са да е турила на умъ да извѣрши съ десничащѣ туй което не извѣрши до сега съ лѣвощѣмятъ. За да увѣри вѣтѣтъ че желае миръ и че отдѣсна идѣятъ на панславизма и на всяко завоеваніе прогласи че намалява войскосбѣоранѣто си.

Его що исказа за нѣкъ *Интернасіонали*: "Русѣія, казва, прислѣда свободно извѣршванѣто на годѣшнѣ си планове като работи за да стегне все повечи и повече. Прѣдсѣдатѣлѣ ѝ ръсски сѣсъ Съединенѣтѣ Държавы въ Америка; приговаряно отглуванѣ на сына на Русѣкый царь въ Ню-Йорк съ флотата що е подъ негово управленіе, извѣрдѣнѣ почести които ѝ ѝ на ду ся отдадѣтъ, Американската флота които трѣсна да го посрѣщне, всичко това показа важностьта кото тѣзи народы отдаватъ на сѣюзътъ помежду си.

— Отъ Царградъ сѣ испратило телеграмъ до Европейскытѣ вѣстницы които извѣстяватъ че въ Сѣрбійа избухнало едно бунтовно движеніе противу Сѣрбското Правителство отъ страна на племото Братецицы (?) и че обсадили градъ Дяковецъ (!), но тѣзи сѣвѣдѣнія не са подтвѣрдены отъ достовѣрны извѣстія.

Сключаніето на миритѣ.

Подписаніето на договорытѣ за миръ сталѣ на 10-й Маи. Въ условията на миритѣ ни са е намалило на една стотина часть военнато вѣзнаграждѣніе отъ петь милиона. Устанавяніе-то на желѣзнѣ-тѣ пѣтища въ Елзасъ и Лотрингія, е было прѣдметъ на силны прѣпирнія, понеже Френско искало за тѣхъ 800 милиона, и най послѣ пристанѣло на 320 милиона. Парижскытѣ твърдяли, нахитѣ на Сѣна, на Оазъ и на Марнѣ ще са дадѣтъ на Франція, прѣди надъжаванѣто на 500 милиона кото са съгласили въ приготовленѣтѣ условія. Германія ще остане като залогъ за рѣшѣтѣ на Нѣмцытѣ до цѣлото изплащаніе. (Марк. Гл.)

Дисешнѣтѣ отъ Версайскѣ деецѣ сѣобщаватъ важнѣто извѣстіе че Версайскытѣ войски влѣзѣли въ Прѣзъ-пъ-ла-ла-ла